

Men jeg kan måske starte med at svare hr. Thulesen Dahl på spørgsmålet om, hvem der bestemmer pengepolitikken: Det gør Nationalbanken, og det er den danske Nationalbank, der bliver sat uden for indflydelse, når man skal fastlægge den fælles pengepolitik. Og når vi er tvunget til at føre en strammere finanspolitik end de andre, så er det for at tage trykket af pengepolitikken, for modsætningen til en svag finanspolitik er en meget stram pengepolitik.

Tingene hænger jo sammen, og det, vi er tvunget til, er at fjerne den risiko, der kan være for, at man vil spekulere imod den danske krone, altså udvise mistillid til, om vi er i stand til at fastholde kronekursen. Og det kan vi kun svare på ved at vise, at vi er i stand til at føre en endnu strammere finanspolitik og en endnu strammere pengepolitik end de lande, som vi i øvrigt samarbejder med i EU.

Så spørger hr. Frank Aaen, om vi ikke har noget at stille op imod, hvordan det hænger sammen med andre landes ulykker, og om de nødvendigvis skal vælte ned over Danmark.

Jamen sådan hænger tingene jo sammen: Under konflikten i foråret måtte man stoppe produktionen af Saab-biler i Sverige, fordi en dansk underleverandør ikke kunne levere varerne; så stoppede man produktionen i Sverige. Og det kan være, at man i Tyskland har problemer med eksporten til Rusland, og at det berører Danmark, fordi der her er nogle underleverandører til den tyske virksomhed, der eksporterer til Rusland.

Så tingene hænger nu engang sammen. Vi kan ikke væge os mod, at man er ufornuftig i udlandet. Hvis vi eksporterer til området, bliver vi umiddelbart berørt.

Og til hr. Jacob Buksti, som spørger, hvad vi vil spare og ikke vil spare: Det er rigtigt, at jeg har sagt, at når Venstre har sagt ja til treparts-aftalen, indebærer det også, at den besparelse, vi havde anvist ved en endnu kortere dagpengeperiode og endnu hurtigere aktivering, den besparelse kan vi altså ikke opnå på det område. Og jeg tvivler på, at man umiddelbart kan konvertere den manglende besparelse til andre områder på finansloven. Det er det, jeg har sagt.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Ja, det er klart, at når vi taler om køb og salg af varer, så er der sammenhænge, men jeg spurgte nu om valutaspekulation.

Lad mig give et eksempel, som jeg tror jeg engang har brugt over for økonomiministeren: Da Clinton blev omtalt for sine sexaktiviteter i det ovale værelse, faldt dollaren, og renten steg i USA, og sekundet efter steg renten i København. Og det betyder, at de mennesker, der den dag finansierede deres bolig via Københavns Børs, i de næste 30 år betaler en højere husleje på grund af det, som Clinton lavede sammen med en sekretær.

Synes partiet Venstre i liberalismens hellige navn, at den måde at indrette verdensøkonomien på er skide genial?

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Helt principielt mener vi, at det er til stor fordel for det generelle velfærdsbillede på globalt plan at have frie kapitalbevægelser, så kapitalen altid kan søge derhen, hvor der gives det største afkast, altså at vi udnytter vores ressourcer og vores kapitalmængde til den optimale investering og til den optimale produktion for verdens befolknings velfærd. Det er jo forudsætningen for, at man tilgodeser de frie kapitalbevægelser.

Og med hensyn til spekulation siger jeg igen: Den er en følge af, at der er uro, og der er jo ikke noget at sige til, at folk trækker deres penge hjem, hvis de er bange for at miste dem, hvis de er investeret i østen. Og det blev så udmærket gennemgået af hr. Jacob Buksti.

Men må jeg lige sige om det med den amerikanske præsident, at det er jo ikke omfattet af forslaget til vedtagelse, for dér er der jo ikke tale om at lægge en afgift på seksualitet, og det er jo det, der er årsagen, og ikke kapitalbevægelserne. Så sådan kan man vel ikke fortolke det forslag, som hr. Frank Aaen har fremsat.

Formanden:

Fru Gitte Seeberg som ordfører.

Gitte Seeberg (KF):

I Danmark har vi siden sidste sommer opmærksomt fulgt udviklingen i de store kriseområder og udviklingen på de finansielle markeder. Og den gennemgående holdning hos regeringen har været, at dønningerne fra de asiatiske kriseområder ikke ville berøre Danmark i en grad, som kræver handling. Så sent som i juni var Økonomiministeriets vurdering, at den asiatiske krise kun ville dæmpe væksten i Danmark med et kvart procentpoint i 1998 og lidt mindre i 1999.